

Bogo Pregelj:

Punčkine prigode

10. Kako je bil začaran carjevič Ivan

»Carjevna prelepa Helena ni bolna!« je mirno dejal puščavnik, ko jo je pogledal ležečo v svileni pijami med belimi blazinami.

Ministri so se spogledali. V prvem začudenju ni nihče rekel ne mev, ne bev. Samo z glavami so majali, da so se zibale njihove kite kakor nihalo velikih ur. Za čas se je šele ovestil prvi med njimi. Odkašljal se

Razburili so se ministri. Mahali so s rokami in cepetali. Eden med njimi se je spozabil celo tako daleč, da je pokazal puščavniku jezik. Vse vprek so vpili:

»Kaj se boš norčevali! Kdo bo zdravil zdravo? Alo, rabelj, kar po njem!«

»Umirite se, gospodje. Carjevna ni bolna in vendar ni zdrava. Brez bolezní bo umrla. Iz ljubezni! Carjevna ljubi. Ozdravil jo bom!«

je in v razburjenju pijunil kar na svetli parket. Potem pa je spregovoril in važno rekel svojim drugom:

»Ta človek se norčuje iz nas. Dvakrat je zaslužil smrt. V prvo, ker je obljubljal, da bo carjevno ozdravil, v drugo pa, ker veruje, da se bo kazni z lažjo in z norčijo izmaknil.«

»Tako je,« so potrdili ministri in kimali z glavami. Zadovoljno jih je pogledal prvi:

»Vidim, da se povsem strinjamo, dragi tovariši. Sklenem sklop naj se izvrši! Alo, rabelj, vzemi tega človeka in mu odsekaj glavo.«

Puščavnik se je lahko priklonil in je spregovoril na vso moč prijazno:

»Izkušeni in učeni gospodje ministri! Preden mi boste dali odsekati glavo, mi dovolite, da izpolnim svojo obljubo. Ozdravitvi moram prelepo carjevno Heleno, čeprav ni bolna. Nihče razen mene tega ne zna. Ako bom ob glavo, boste carjevno prav kmalu pokopali.«

»Hoho, hñhi, haha, hehe, hñhñ!« se so smejali ministri. Prvi med njimi pa je dejal puščavniku:

»Le potizkusi z zdravljenjem. Se vidim, ne boš ušel sekiri!«

Puščavnik je vzel iz šepa kos krede. Začrtal je na parketu krog in ga obdal s čudnimi znaki. V roko je vzel stekleno kroglijo. Stopil v sredo risa in začel peti strašne rotitve.

Stemnilo se je v sobi, kakor da se pripravi na hudo uro. Ministrom je postalo tesno in so se stisnili v kot. Steklena kroglija v puščavnikovi roki se je začela svetlikati. V zraku so se oglašala bitja. Kakor sova je kričalo in spet je žvižgalo kakor kos. Jate vran so vreščale in netopirji so cvrčali. Po podu pa je copotalo v vedno ožjih krogih okrog risa, kakor da se plazí neviden bos človek. Steklena kroglija je žarela v vedno jasnejši luči.

Puščavnik je zaklical: »Priđi, dvojnuki Tvoj mojster te kliče.«

V sredi bele luči, ki je ležala na puščavnikovi dlani se je izobličil obraz. Carjevna prelepa Helena se je vsedla na postelji. Stegnila je roke in zajokala:

»Carjevič Ivan! Moj ljubi...«

Zabliskalo se je. Zagrmelo je, ko je spregovorila carjevna. Izginila je podoba in svetel dan je sijal v sobo. Carjevna je zagrebala obraz v blazine in jokala. Puščavnik je stopil iz risa. S koncem svojega plašča je zbrisal znake in čarodejne pismenke. Potem pa se je obrnil k ministrom, ki so si brisali v kotu od strahu potna čela. Spregovoril je:

»Mislim, da mi zdaj verujete, gospodje ministri. Carjevna prelepa Helena je zaljubljena v carjeviča Ivana. To je zdravilo: Opremite karavano. Na kamele nатовorite blaga. Poganjače in vojake odberite. Naj gredo v zapadno carstvo, kjer živi carjevič Ivan. Poslanci naj mu povedo, kako lepa je carjevna prelepa Helena. O njeni ljubezni naj mu pevci pojo, da jo bo še on vzljubil in se bo vrnil z njimi.«

Skozi blazine je poslušala prelepa carjevna Helena. Skočila je na tenke noge. Oči so ji gorele kot dve zvezdi. Njena lica so bila rdeča, kakor da jih je zora pobarvala. Tlesknila je v dlani in poklicala služe in služabnice:

»Pripravite vse za pot. Puščavnik vam bo povedal, kaj je treba. Pripravite mi oblek. Sama pojdem. Sama bom zasnubila carjeviča Ivana.«

Trideset dni so se pripravljali za pot. Dragulje so zavijali v bale. Tudi popotnine niso pozabili. Tisoč junakov je jezdilo na belcih. Njihovi oklepi so bili srebrni. Na čeladah so se jim vile bele perjanice. Sto trobentačev je trobilo na zlate rogove. Sredi med svojimi vojaki je jezdila carjevna prelepa Helena na belem slonu. Njegova okla sta bila okovana z dragulji. Pregrnjen je bil s škriatnim ogrinjalom. Na njem so bili zlati zvonci. Ob vsakem koraku so pocingljavali. Pet sto mojšker jo je spremljalo na belih velblodih. In za njimi je nosilo tisoč kamel darove in brašno.

Od jutra do večera so potovali dan za dnem. Solnce jih je žgalo. Dež jih je močil. Sneg jih je zaspal. Na večer so postavili šotore in prižgali ognje. Leto in dan so potovali. Preko ravnin, ki so se rumene in puste širile od obzorja. Čez globoke, de-roče reke so iskali gazl. Strme gore so prekobalili. Skozi sovražne zemlje so se preborili.

Leto in dan so potovali. Vojščaki so mrmrali. Mojškre so vzdihovale. Carjevna prelepa Helena pa je vsako jutro stopila neugnana iz svojega škriatnega šatora in ukazala:

»Naprejt!»

Bilo je v kratkem, bilo je čez dolgo. Carjevna prelepa Helena se je približala svojim zemljam. Izbral sem junake, ki bi jo pozdravili, ko bi prišla do meje. Stopil sem k sinu carjeviču Ivanu, ki je na vrtu ležal in se razgovarjal s ptico, ki si je

spletla gnezdo na veji. Vsedel sem se k njemu in sem mu rekel tako:

»Carjevič Ivan, moj preljubi sin. Carjevna Helena prihaja k nam v gosta. Pojdi z junaki na mejo, da jo boš pozdravil.«

Carjevič Ivan pa je zamahnil malomarno, zasmel se je in dejal:

»Kaj bom sprejemal carjevno prelepo Heleno. Za tvojo modrost je slišala, pa je prišla, da te obišče. Ne jezi se name, ljubi oče, da te ne ubogam. Truden je sivi volk od junakovanj in mene škorec modrosti učil. Sami naj gredo junaki.«

In bilo je tako. Carjevna prelepa Helena pa je videla, da je carjevič Ivan še vse lepši, kot so ga pesmi pele. In je bila žalostna, ker se ji je carjevič Ivan smejal in se je izogibal njeni družbi.

Leto dni je bila carjevna pri nas v gosteh. Potem se je pripravila na pot. Zadnji večer smo se peljali kakor danes na jezero. Carjevna in carjevič sta bila v enem čolnu.

Tedaj se je carjevna izpozabla in je proslila carjeviča, da bi bil njen mož.

Carjevič Ivan pa se ji je smejal in ji je dejal:

»Carjevna prelepa Helena, neumna si, ker si želiš, česar doseči ne moreš. Glej, mnogo je junakov, lepi in močni so. Ljubijo te. Izberi med njimi. Črne lase imaš, carjevna Helena, kot noč. Jaz pa ljubim zlate lase. Žareče oči imaš, pa mi ugajajo le mehke oči. Lepa si. Tvoja lepota ni zame.«

Poskočila je carjevna v čolnu. Stisnila je pesti. Zavihala je ustna, da so se zablesteli njeni zobje. Iz oči so se ji udrie solze. Tako je začarala carjevna prelepa Helena carjeviča Ivana:

»Skozi žejo in zimo, čez reke in čez gore, preko pustinj in akoci sovražnike sem ti prinesla svojo ljubezen. Zavrgel si jo. V smešnost naj se prelevi tvoja lepota! V posmeh naj bodo ljudem odalej tvoja dejanja. Ko hočeš biti junaški, naj se preobrne tvoje delo v otročarijo. Le ena je rešitev. Prišla bo deklica iz tujih zemlja. Zlate lase bo imela, ki jih ljubiš. Sive oči bo imela, ki ti prišajo. Če te bo v tvoji smešnosti vzljubila in če te bo poljubila iz usmiljenja, ker do mene usmiljenja nimaš, boš rešen!«

Sama je izstopila carjevna prelepa Helena iz čolna. Drugo jutro je odpotovala. Carjeviča Ivana nismo več videli. Kdo ve, kod hodil. Morda je med nami, samo ne poznamo ga...

Punči, ti imaš zlate lase in sive oči. Veliko ljubezni imaš. Zato smo upali, da ga boš rešila.«

Z lahno roko je pogladil car Punčkinovo glavo, ki je slonela na njegovem kolenu. Tiho je zahtela Punči:

»Kako naj ga rešim, ko ga ne poznam...«

(Dalje prihodnje nedeljo.)

Žalostna zgodba z veselim koncertom

Mali Franček je bil dober in ubogoljiv torok. Vendar, odkar mu je umrla dobra mamica, se je njegovo življenje izpremenilo. Nič več ni vedel, kaj je ljubezen, milovanje in nega! Oče je šel zgodaj zjutraj na delo in se je vračal pozno zvečer, truden

domov. Med tem je sedel mali Franček doma in s solzami v očeh mislil na svojo ljubo ranjko mamico.

Nekega dne pa je prišla v hišo huda žena. Malega Frančka ni marala in tako je postalo njegovo življenje pravi peklenišče.

Mačeha Žefa je zapovedovala Frančku, da je moral opravljati najtežja dela. V gozdu je sekal drva in jih prinesel domov, smeti je moral odnesti na polje in čistiti svinjske hleve.

Nekega dne, ko se je Franček vračal s polja, ga je dohitela huda nevihta. Skril se je pod kozolec in čakal, da neha deževati. Ko se je zvečer vrnil domov, ga je mačeha sprejela z bičem v roki. Pretepla ga je, da je bil po vsem telesu rdeč, in naposled mu je dala hlebec črnega kruha in zavpila:

»Poberi se z domal! Za takega nepridiprava ni v hiši več prostora. Pojdi, da te ne vidim!«

Inteč in ves obupan se je podal mali Franček na pot. Težko je bilo živeti z mačeho Žefo, a še težje je bilo iti sam, brez vsake pomoči, v širni svet.

»Mamica, mamicala!« je zahteval Franček in gozd in gore so mu pomagale klicati: »Mamica, mamicala!«

Naposled je prišel do tretje vasi. Ob robu gozda se je sesedel od utrujenosti. Noč je bila temna in nikjer na nebu ni bilo videti nobene zvezdice. Sklenil je ročice in molil, da bi mu ljubi Bog pomagal. In predno se je Franček zavedel kako in kaj, je stal pred njim prijazen starček.

»Reveček Franček, poznam tvojo nesrečo. Pojdi nazaj domov! Tukaj ti podarim to kokoško, ki nese namestu jajec zlatnike. S kokoško boste lahko doma vsi zadovoljno živeli!«

Franček se je lepo zahvalil prijaznemu starčku in veselo krenil s putko proti domu. Toda pot je bila dolga in Franček je bil truden. Na koncu gozda je zagledal lučko. Ko je prišel tja, je stal pred lično gostilno. Boječe je potrkal na vrata.

Gostilničar je odprl in vprašal:

»Odkod in kam neseš to putko?«

Franček mu je povedal svoj doživljaj s prijaznim starčkom, in ker mu gostilničar ni hotel verjeti, je Franček zapovedal putki:

»Putka, znesi zlatnike!« in putka je znesla tri zlatnike.

Ponoči, ko je Franček trdno spal, se je splazil hudobni gostilničar v njegovo sobo in mu odnesel putko, namestu nje pa dal Frančku drugo putko k zglavju.

Zjutraj se je Franček lepo zahvalil gostilničarju za prenočišče in veselo odhitel dalje proti domu. Ko je prišel domov, je videl mačeho na dvorišču.

Ker je bil dober otrok, je pozabil na vse, stekel k mačehi in rekel:

»Mati, ta putka nese zlatnike, zdaj bomo vsi bolje živeli!« In povedal ji je zgodbo o dobrem starčku. Mače-

ba Zefa mu ni hotela verjeti in nato je Franček hitro ukazal:

»Putka, znesi zlatnike!« A to pot je ostala putka gluha in se ni zmenila za Frančkove ukaze. Ni se zmenila, ker ni bila prava čarodejna putka! Mačeha je mislila, da se hoče Franček le norčevati iz nje, pograbila je palico in ga neusmiljeno pretepla. Spet ga je zapodila od hiše in ga s palico spremlila do konca vasi.

Franček je milo jokal in vzdihoval, a ko je prišel na rob gozda se je nenadoma pokazal pred njim prijazni starček.

»Vem, Franček, kakšen revček si. Gostilničar ti je bil zamenjal putko in zdaj nese tvoja putka gostilničarju lepe zlatnike. Tukaj ti podarim šibo. Če ji zapoveš, naj udari, bo udrihala po tvojem sovražniku, da bo kaj! Zdaj pa pojdi svojo pot in Bog s teboj!«

Franček se je lepo zahvalil in se napotil k gostilničarju.

Gostilničar ga je prijazno sprejel, si pa mencial roke in dejal:

»Nu, dobri deček, ali imaš spet kaj dobrega pri sebi?«

»Da, imam,« se je zasmel Franček in v naslednjem trenutku vzkliknil: »Palica, udari!«

Palica je skočila Frančku iz roke in udarjala po gostilničarjevemu hrbtu, kakor obsedena. Gostilničar je začel kričati in tarnati, češ, naj Franček pokliče palico nazaj. A Franček je rekel:

»Če mi vrneš mojo putko, pokličem palico nazaj. Prej ne!«

Gostilničar je hitro prinesel putko iz hleva in jo dal Frančku. Tedaj je rekel Franček: »Palica, nehaj!« in palica je priletela Frančku v roko.

Franček se je s palico in s putko vrnil domov. In ko je mačeha videla, da nese putka res prave zlatnike, je bila s njim dobra in prijazna. Morda se je tudi bala njegove palice. Tako so zadovoljno živeli vsi pod isto streho in Franček ni bil več tako žalosten. Seveda, materine ljubezni mu ni mogel nihče nadomestiti, zato pa tudi ni nikoli pozabil svoje ranjke mamice in je vedno molil za njo.

Mamica:

Uganke

- 1.) Kje mokrota ne škoduje?
- 2.) V čem sta si različni vrana in brana?
- 3.) Kaj je trše od oreha?

Danilo Gorušček:;

Želja

Mi je mamica dejala,
da je sestrica postala,
svetla, žarka zvezdica.
Da sem ptica lastavica,
brž bi vzpel se nad planjave
nad najvišjih gor višave
bi prikrižil se v nebesa...
Bi ukradel zvezdico,
ljubo svojo sestrico.

Ko je veliki duh ustvaril človeka

Indijanska pravljica.

Ko je Manitu, veliki duh, ustvaril človeka, tako pripovedujejo Indijanci, je velel angelom:

»Denite ga v peč in pustite ga, naj se peče, da bo dobil nekaj barve.«

Toda angeli so med tem zaspali, in ko so naposled potegnili prvega človeka iz peči, je bil ves zažgan in črn.

»Nič ne de,« je rekel Manitu, veliki

duh, »tako bomo imeli zamorca; toda pri prihodnjem morate bolj paziti!«

Angeli so se bali in tako pazili, da so potegnili drugega človeka prezgodaj iz peči. Bil je čisto bel.

»Nič ne de,« je rekel Manitu, veliki duh, »imeli ga bomo za bledokožca. Zdaj bom pa sam pazil, da bo prihodnji človek pravilno pečen!« In ko so angeli potegnili tretjega človeka iz peči, je bil lepo rdeče rjavo pečen.

»Tako je prav,« je rekel Manitu, veliki duh, »take ljudi hočem imeti!« In ustvaril je mnogo, mnogo Indijancev...

Vesele in žalostne zgodbe naših otrok

11. Brez doma.

Leto dni po končani vojni so morali otroci, o katerih vam pripovedujem, zapustiti svoj rojstni kraj, kakor sto in sto drugih ter se preseliti v Jugoslavijo. Veseli so bili, ko so pripravljali svoje stvari, saj veste, da se otroci vesele vsake izpremembe. Pomenkovali so se med sabo, kako bo prijetno, ko jih ne bo nihče več zmerjal, ko bodo na ulicah govorili slovensko in da jim nobeden ne bo branil peti slovenske pesmi. Hodili bodo v slovenske šole in Joško, ki je bil brez posuha, je ves navdušen zape!

Jugoslavija mati,
nemoj tugovati;
Zovi, samo zovi,
svi će sokołovi
zate život dati!

Določena dne se je počasi pomikal vlak iz Trsta proti obljubljeni deželi — Jugoslaviji. Na meji so otroci izstopili in okrasili voz, v katerem so se vozili s pohištvom vred, z zelenjem in s slovensko trobojnico, ki so jo prinesli s sebo.

Voznja je bila utrudljiva. Nenavadno resno in molče so se otroci bližali beli Ljubljani. Tu jih je čakalo veliko in žalostno iznenadenje.

Brezdomci bodo, Bog ve, kako dolgo, stanovanja ni bilo zanje.

Odkazala sta se jima dva železniška voza, ki naj bosta odslej njihov dom. Starejša dva otroka sta to z materjo globoko občutila, mlajši so se pa kmalu vživeli v nove razmere, saj žalost in resnoba ni za otroško srce.

Branko in Joško sta našla pred vagoni dovolj zabave in dobrih prijateljev, ki so bili začasno tudi brez strehe kakor oni. Bilo je že pozno v jeseni in mraz je pritisnil kakor o Božiču. V popoldnevih so se otroci razkropili v me-

stu okoli znancev in sošolcev. Nada je imela prijateljico sošolko, pri kateri je pisala naloge in se učila. Zvečer je pripovedovala, kako je prijetno pri prijateljici v topli sobi in kako je tam veliko in lepo stanovanje. Tudi drugi otroci so vedeli mnogo povedati o prijetnih domovih, ko so se zvečer vračali v mrzel in tesen železniški voz. Le Joško, najmlajši, je bil vedno pri materi in si ni mogel misliti, kako bi moglo biti kje lepo brez nje.

Nekega jutra se vrata železniškega voza nikakor niso dala odpreti, zato je mati dejala Jošku, naj stopi na posteljo in počaka ob visokem okencu, da pride mimo kak železničar. Poprosi naj, da jim on od zunaj odpre.

Kc je bil Joško razburjen, je jecljal, posebno prvo besedo v stavku je težko izgovoril, a nikoli ni nobenega nagovoril, ne da bi ga prej pozdravil.

Stopil je torej na posteljo in ko je čez nekaj časa ugledal železničarja, je začel: »Dooober dan,« a predno je utegnili izreči prošnjo, je bil železničar že davno mimo, Jošku pa je bilo tako hudo, da bi bil najrajši jokal.

Dušan Vargazon:

Klopotci

Klip — klip, klip:
tam zad čez hrib,
čez hrib kjer ne bi smela,
hiti meglica bela.

Klap — klap, klap:
čuj pesem sap:
— Na ples, na ples tja dol! —
Kaj pravijo topoli?

Le — le, le:
vsi grozdi spe —
nobožati spet jim lica
ti solnček — ne meglica!

Številnica

1 2 3 4 5 6 7 5 8	rastlina
2 3 5 4	gospodarsko poslopje
3 4 5 7 5	nekaj, česar ne sme
4 5 7 6 5	vsak vedeti
5 8 2 6	svetopisemska oseba
6 2 4 5 8	poklic
7 5 4 5	veliko ptic
5 8	ploskovna mera
8 5 6 5	poškodba

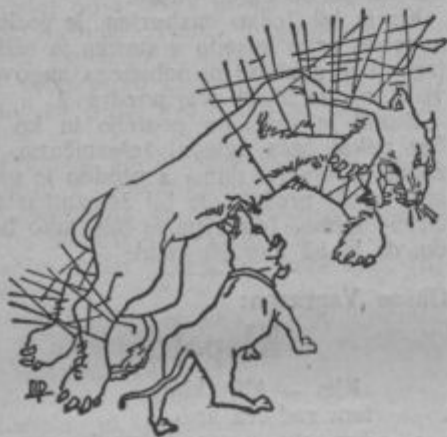
Prva vodoravna in prva navpična vrsta dasta naziv moža, ki se jeseni pojavi na ulici in ostane tam čez zimo v vesele otrok

Noč med levi

Neki afriški raziskovalec nam pripoveduje:

Solnce je že zahajalo; toda mi smo še vedno korakali dalje. Naposled smo vendar prispeli do Kapatske goščave, ki loči Bangweolsko jezero od Kompolombskega. Tu naj bi bili sloni. Ker je bil naš lov njim namenjen, smo si tu postavili lovski šotor. Črno so se risali obrisi črede antilop od večernega neba.

»Glej,« je rekel eden izmed naših. »kako strmijo v jezero, ki požira ogenj!« Misli je solnce, ki je pravkar izginjalo v jezeru.

Utrujen od dolge hoje, sem se po večerji zleknil v šotoru. Moja psička Bobsi je legla k mojim nogam. Tišina je vladala v taboru; vsi so spali. Tedajci sem planil pokoncu. Pred šotorom je besno renčal moj Bobsi.

»Zakuri ogenj!« sem velel slugi. Zdrznil se je. »Simba« (lev) sem zašepetal. Prishuškoval je pasjemu renčanju in rekel: »Če gre pes iz šotora, tedaj je kvečjemu kaka hijena blizu.«

Ogenj je vzplamenel. Tisti mah smo slišali lahko renčanje in v svitu ognja smo zagledali velikega, mogočnega leva. Deček je kričnil, mahoma je bil ves tabor na nogah. Bobsi, ki se je bila med tem vrnila, se je brez pomisleka zagnala v leva. Lev je dvignil šapo in zamahnil proti psički. Bobsi pa je bila urnejša. Poskočil sem in zgrabil puško, a v tistem trenutku je lev izginil. Sedel sem na nizek stolček, položil puško čez kolena in čakal, da se zdani.

Čeprav sem bil silno utrujen, vendar nisem mogel zaspati. Naposled sem vendarle zadremal in sanjalo se mi je, da se bojujem z divjimi levi. A tedaj me je prebudil krič; nekaj mehkega je

ležalo na menj in v naslednjem trenutku sem padel na tla. Bobsi je lajala in videti je bilo, da se je bila v nekaj zagrizla. Kmalu mi je bilo vse jasno. Neka levinja se je bila priplazila po puščavi in se v skoku zagnala na moj šotor. Mreža, ki je bila razpeta nad šotorom, da nas je varovala moskitov, je levinjo ovirala pri skoku, tako da se je s prednjimi šapami ujela v mrežo. Bobsi, ki je bila tudi pod mrežo, se je pa zagrizla v njen trebuh. Pomeril sem in sprožil. Levinja je obležala mrtva na tleh. Bobsi si je pa lizala okrvavljeni smrček, zakaj levinj ajo je bila vendarle malo opraskala.

ŠALE ZA MALE

Mati vpraša Miheca po obedu: »Nu, Mihec, kako boš rekel?«

Mihec: »Rekel bom — rekel bom — da bi rad še malo tortle!«

Tonček: »Očka, ali se ti bojiš zajcev?«

Oče: »Zakaj?«

Tonček: »Ker vzameš vedno psa s seboj, kadar greš na lov.«

Oče: »Mihec, kako si mogel reči tebi, da je neumna? Takoj pojdi k nji in ji reči, da ti je žal!«

Mihec: »Draga teta, žal mi je, da si neumna!«

Sin: »Oče, zakaj visijo na tej hiši čevlji?«

Oče: »To je znak, da stanuje v tej hiši, čevljar!«

Sin: »Zakaj pa potem ne razobesijo na šoli kakega otroka?«

Učitelj: »No, Jože, povej mi, za kaj uporabljamo gosje perje?«

Jožek molči.

Učitelj: »Nu, spomni se, kaj imaš doma v postelji?«

Jožek: »Stenice, gospod učitelj.«

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Ne kupuj, kar ne potrebuješ, da ne boš prodajal kar nujno rabiš. Roka roko umiva. Najmočnejši je tisti, ki premaga samega sebe. Hrani, štedi že v mladosti, da ne boš stradal v starosti.

Slavica Paternu, učenka IV. razr.
v Vinici pri Črnomlju.

Za lenuha ni kruha. Kdor dolgo leži, kosilo od njega beži. Kjer srce k srcu govori, tam ni prevare ni laži. Po slabi družbi rada glava boli. Kadar stari govore, otroci naj molče.

Drago Krajnc, učenec V. raz.
Študenti pri Mariboru.

Kdor laže tudi krade. Ni vse zlato kar se sveti. Tat in laž sta si brata. Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača.

Ana Slavič, učenka 7. razr.
v Gornji Radgoni.

Rena ura, zlata ura. Ljubo doma, kdor ga ima. Hudobija se sama kaznuje. Kdor ne dela, naj ne jé.

Broschneider Vida, učenka 7. razr.
v Gornji Radgoni.

Domača gruda, zlata ruda. Ljubo doma, kdor ga ima. Lastna hvala, cena mala. Božji mlini meljejo počasi, toda netančno.

Dušan Klemenc, uč. IV. razr. vadnice
v Mariboru.

Ni vse zlato, kar se sveti. Laž ima kratke noge. Kar se mlad naučiš, to star znaš.

Anton Adamič, učenec III. razr.
v Gornji Radgoni.

Dež za solncem mora biti, za veseljem žalost priti. Kdor pridno dela in lakomen ni, lahko brez vsega bogastva živi. Če golob med orle zajde, gotovo smrt najde.

Hilda Millionig, učenka VI. razr.
v Guštanju.

Kadar stari govore, otroci naj molče. Ena lastavica ne napravi pomladi. Rana ura, zlata ura. V premislekih boji podoben polžu, v dejanju ptici.

Dušan Gril, uč. I. razr. III. drž. gimn.
v Ljubljani.

Sreča je opoteča. Pijanec se takrat spreobrne, ko se v jamo zvrne. Kjer osel leži, tam dlako pusti. Kdor molči, devetim odgovori. Kar mačka rodi, miši lovi.

Ladi in Maksimiljan Bekš,
v Ljubljani, Švabičeva ulica 15/I.

Ni vse zlato, kar se sveti. Cesar se Janezek ni naučil, tega tudi Janez ne bo znal. Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima. Stara navada, železna arajca.

Cirila Pečečnik, učenka III. razr.
Smartno ob Paki.

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga. Kdor je neposlušen v mladosti, se kesa v starosti. Kakor v hrib zakričiš, tak odgovor dobiš. Mladost je norost — čez jarek skače, kjer je most.

Bojan in Tatjana Zaletel
v Ljubljani.

Pes, ki laja ne grize. Bodi sam priden, pa ti ne bo treba biti zaviden. Junak je, kdor sebe premaga.

Boude Marko, uč. II. razr. drž. real. g.
v Celju.

Kakor se koscu streže, tako mu kosa reže. Kdor hodi s pametjo po svetu, daleč pride. Tudi prešteto ovco volk vzame.

Lado Stavjanik, uč. II. razr. drž. real. g.
v Ljubljani.

Mladost je norost; čez jarek skače, kjer je most. Dokler prosi, zlata usta nosi; kadar vrača, hrbet obrneča. Iva se resnica prav spozna, je treba čuti dva zvana. Od dobrih besedi se nihče ne zredi.

Ivica Rožencvet, uč. I. razr. drž. real. g.
v Ljubljani.

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača. Kar se naučiš — to znaš. Kar si v mladosti sejal — to boš v starosti žel. Jabolko ne pade daleč od drevesa.

J. Lešničar, uč. V. razr.
v Celju.

Kaj je zdravje ve bolnik, kaj bolezen ve zdravnik! Preveč napeta struna počí. Bogatina, siromaka-smrt enaka čaka. Pes, ki laja ne grize. Pes, ki ne laja, globoko zobe zasaja. Žganje pogubi jih več nego kuga, glad in meč.

Sonja Vandotova, uč. IV. razr. na Mladiki
v Ljubljani.

Kjer srce k srcu govori, tam ni prevare in laži. Kdor samega sebe povišuje, prazno glavo oznanjuje. Kdor košček kruha zametuje, drobtine večkrat paberkuje. Priden človek ima kruha, glad mori samo lenuha.

Radovan Jerman, uč. IV. razr.
v Gornji Radgoni.

Mladost je norost, čez jarek skoči, kjer je most. Kdor hoče priti ljudem v zobe, mu ni treba storiti nič narobe. Modri ljudje radi molče.

Nada Kafol, uč. 7. razr.
v Ptuj, Ljutomerska ul. 22.

Manica:

Kolobocija

1.) Konj cvili in si liže nogo, ker ga je brcnil kužek.

2.) Riba dela umetne rove po zemlji.

3.) Krava kokodaka, ker je znesla jajce.

3.) Vol pobira s kljunom zrnje in se lezi na petelina, ki tako glasno muka.

5.) Krt se najbolje počuti v vodi.

6.) Miška skrbnozaklepa gospodinjto, da bi ji ne objedla slanine.

7.) Putka daje vsak dan gofiko mleka.

8.) Mihec hoče udobno spati, pa si podloži pod glavo brusni kamen.

9.) Počasni zajček dobro ve, da ga stokrat na dan lahko preteče urni polž.

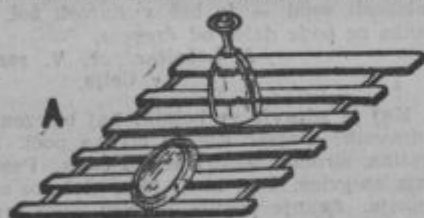
10.) Janko želi nabrustiti pipec in ga drgne ob mehko blazino.

Prestavite besede, da bo prav.

ZA SPRETNE ROKE

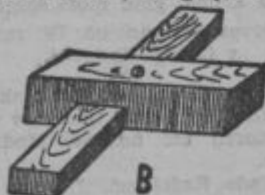
Odtočišče za krožnike

Navadno položimo kuhinjsko posodo, da se posuši, na kad. Toda na ta način kad ni več čista in jo je treba spet očisti.

stiči pred in po umivanju krožnikov. »Jutrovčki« si lahko sami napravijo posebno leseno odtočišče, katero položijo na kad, kadar pomivamo.

Vzemi dva kosa lesa, ki morata biti prav tako dolga kakor kad. Prvi kos naj bo 3 cm širok, drugi pa 4 cm. Ob-

enam potrebujemo več pravokotnih palic, širokih kakih 2 cm. Palice morajo biti vse enako dolge kakor kad. Potem pritrdimo palice na les, kakor nam kaže slika 1. Slika 2 vam kaže podstavek. S tem delom boste napravili svoji mami veliko veselje.

F. E.

Rešitev zlogovne dopolnjevalke
Pepelka.

Križaljka »Cowboy«

Navpično: 1. zanka, ki jo rabi cowboy; 2. star mož; 4. prvi šlovek v raju.

Vodoravno: 3. rastlina, ki bode; 5. visoka pesem; 6. zemljiška mera; 7. krajšica za »nene«.

Rešitev križaljke »Strašilo«

Vodoravno: 2. koruza; 3. uš; 4. ris; 6. tale; 7. on.

Navpično: 1. strašilo; 3. ura; 5. sen.

Rebus

Rešitev uganke »Zvezda«

